

בש"פ 4957/14 - תאאר עבדאלבארי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4957/14

לפני: כבוד השופט א' רובינשטיין

העורר: תאאר עבדאלבארי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
(השופטת א' נחליאלי חיאט) במ"ת 1395-06-14 מיום
18.6.14

תאריך הישיבה: כ"ה בתמוז התשע"ד (23.07.14)

בשם העורר: עו"ד איוב מאזן

בשם המשיבה: עו"ד שרית משגב

החלטה

א. ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת א' נחליאלי חיאט) בתיק מ"ת 1395-06-14 מיום 18.6.14 ומיום 29.6.14 בגדרן נקבע כי העורר יעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. עניינה של הפרשה ביצוע שוד בצוותא בנסיבות מחמירות.

רקע והליכים

עמוד 1

ב. ביום 1.6.14 הוגש כתב אישום כנגד שלושה - העורר, יליד 1994, מחמד נאצר (להלן נאצר) ומחמד דוויק (להלן דוויק); כתב האישום תוקן ביום 11.6.14 (ת"פ 1367-06-14). במסגרת כתב האישום מיוחסת לשלושת הנאשמים עבירת שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

כנטען בכתב האישום, במועד שאינו ידוע למדינה עובר ליום 18.5.14 קשרו העורר, נאצר ודוויק קשר לשדוד את א.ע.ה, יליד 1928 (להלן המתלונן) בחנות "רק בשמחות" שבשוק מחנה יהודה בירושלים. ביום 18.5.14 בשעה 7:20 בבוקר צעד המתלונן ברחוב השקד בירושלים לכיוון החנות, העורר ודוויק הבחינו בו והלכו בעקבותיו. נאצר, לאחר תיאום עם העורר ודוויק, כיוון משאית שעסקה בפריקת סחורה לחנות באופן שיסתייר את הכניסה לחנות כלפי הרחוב, ולאחר מכן פתח את הדלת השמאלית האחורית של ארגז המטען של המשאית על מנת ליצור מתחם סגור בין החנות למשאית. העורר ודוויק ניצלו את המתחם הסגור שיצר נאצר, דחפו את המתלונן לחנות וסגרו את דלתותיה. העורר או נאצר דחפו את המתלונן לרצפה, ישבו עליו, חסמו את פיו ועיניו ואיימו להרגו באם ידבר. העורר ודוויק לקחו מהמתלונן ₪ 4,000, ₪ 200 מהקופה, סכום נוסף של ₪ 1000 במטבעות, ועשר חבילות סיגריות. העורר ודוויק נמלטו מהחנות עם השלל; כתוצאה ממעשיהם נגרם למתלונן נזק נפשי.

ג. עם הגשת כתב האישום ביום 1.6.14 הוגשה בקשה למעצר העורר ודוויק עד תום ההליכים המשפטיים. בדיון מיום 3.6.14 טענה באת כוח המדינה לקיומן של ראיות לכאורה, וזאת על בסיס תלונת המתלונן כמו גם סרטי האבטחה שנלקחו מן המצלמות הרבות המרשתות את שוק מחנה יהודה. נטען, כי הגם שאין תמונות המתעדות את השוד בתוך החנות, ממכלול הראיות הנסיבתיות, עולה כי העורר ודוויק ביצעו את השוד. עוד נטען כי עסקינן באירוע מתוחכם, מתוזמן ונועז כנגד אדם קשיש המצדיק מעצר עד תום ההליכים. העורר ודוויק טענו, כי קטעי הוידאו המתועדים במצלמות אינם יוצרים רצף אירועים, ולא ניתן להתייחס לנצפה מהם כראיה נסיבתית אחת. עוד נטען כי תלונת המתלונן אינה קושרת את העורר ודוויק לאירוע. בית המשפט הורה על עריכת תסקיר מעצר ובחינת חלופות מעצר בטרם יחליט לעניין קיומן של ראיות לכאורה.

ד. בהחלטה מיום 18.6.14 (נחתמה ביום 19.6.14) קבע בית המשפט המחוזי כי -

לאחר צפיה ארוכה בתקליטורים, עיון בחומר החקירה, הודעות העורר ודוויק והודעות המזהות את העורר ודוויק - הגיע לכדי מסקנה כי קיימות ראיות לכאורה המקימות סיכוי סביר להרשעת העורר. עוד נקבע כי קיים חשד ממשי למעורבותו של דוויק באירוע, אלא שאין ראיות להשתתפותו בפועל באירוע ולפיכך קיים כרסום ממשי (הביטוי הנכון בכגון דא בשלב טרום המשפט הוא "חולשה" - א"ר) בראיות נגדו, המצדיק שחרורו לחלופת מעצר בתנאים מגבילים. אשר לעורר נקבע, כי בסרטי הוידאו ניתן לזהות בנקל את העורר ונאצר, בסמוך לכניסה לחנות ומיד לאחר השוד הנטען, באופן הקושר אותם בבירור לשוד. אשר לשעה המופיעה בסרטונים נקבע, כי "גם אם שעת האירוע לגבי אותם אירועים לכאורה, כמופיע בסרטים שונה, ולא דווקא מתיישבת זו עם זו, הרי עיון בסרטי הוידאו מצביע בהחלט על אירוע אחד ורציף המצולם ממספר זוויות" (פסקה 8).

נוכח הקביעה בדבר חולשת הראיות לכאורה בעניינו של דוויק, הורה בית המשפט המחוזי ביום 17.6.14 על שחרורו של דוויק לחלופת מעצר בתנאים מגבילים.

ה. ביום 24.6.14 הוגש תסקיר מעצר בעניינו של העורר. התסקיר לא בא בהמלצה לשחרר את העורר

לחלופה. צוין, כי לעורר הרשעה קודמת בשתי עבירות גניבה וכי תלוי ועומד נגדו עונש מאסר בר הפעלה וכן כי במקביל לפרשה דן מתנהלים נגדו שני הליכים פליליים בבית משפט השלום לנוער בגין עבירות אלימות ותקיפת שוטר. שירות המבחן התרשם, כי העורר נתון בקונפליקט בין התנהגות שולית לנורמטיבית, וכי ניכר קושי לויסות דחפים. נוכח גילו הצעיר ועברו הפלילי הוערך כי ההליכים המשפטיים אינם מהווים גורם הרתעה בעבורו, וכי רמת הסיכון להישנות העבירה בינונית-גבוהה. באשר לחלופה, הוערך כי הוריו של העורר יתקשו לשמש בעבורו דמויות סמכותיות ומציבות גבולות. בהחלטה מיום 29.6.14 הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. נקבע, כי למסוכנות הנשקפת מן העורר מצטרפים עברו הפלילי וביצוע העבירה עת היה תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה (השופט א' נחליאלי חיאט).

הערר והדין

1. בערר נטען כי שגה בית המשפט המחוזי בקבעו כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של העורר. נטען, כי שגה בית המשפט משלא ייחס חשיבות להפרשי הזמנים הקיימים בין סרטי הוידאו, שכן העורר אינו מכחיש כי היה בשוק מחנה יהודה באותו יום, אך ציין כי נכח שם בשעות אחרות בתכלית. עוד נטען, כי התיאור שמסר המתלונן לגבי השודדים אינו עולה בקנה אחד עם מידות גופם של העורר ונאצר, וכי לא נמצאו כל טביעות אצבע בחנות, חרף העובדה שבתיעוד המצולם לא נראו נאצר והעורר עוטי כפפות. עוד נטען, כי המשטרה לא חקרה באופן מלא את מעסיקו של העורר, מר משה חיים, ובכך מנעה ממנו לאמת את גרסת העורר. באשר לתסקיר נטען כי תקופת המאסר המותנה המצוינת בתסקיר כבר חלפה וכי התסקיר אינו שלילי ברובו, וכי לא ניתן משקל לקביעות החיוביות בעניינו של העורר. עוד נטען, כי שעה שנקבע בעניינו של דוויק כי יש חולשה בראיות המיוחסות לו, הדברים נכונים גם לעניינו של העורר.

2. בדיון חזר בא כוח העורר על טיעוני הערר, והדגיש כי אין בחומר הראיות הקיים בתיק כדי להצדיק את מעצרו של העורר. באת כוח המשיבה השיבה, כי חומר הראיות בתיק ברור - מדובר, בין היתר, בשבעה סרטונים בהם נראה המתלונן נכנס לחנותו בבוקר, ולאחר מכן שניים מהנאשמים, לרבות העורר, הולכים אחריו באותו תוואי, ואז יוצאים מהחנות בריצה כאשר אחד מהם (שאינו העורר) ובידו שקיות, ואילו העורר נותר שם כשאנשים מתקבצים סביבו. שלושה עדים עם זיהו את הנאשמים, לרבות העורר, כאלה שנכחו בזירת האירוע. אשר לחלופת מעצר נטען, כי העורר הוא המבצע העיקרי לכאורה של עבירת שוד כלפי קשיש בן 86, וזאת בעוד תלוי נגדו מאסר על תנאי; כמו כן שירות המבחן לא המליץ לשחררו, מהטעמים האמורים בתסקיר מעלה, ועל כן אין מקום לשחררו.

הכרעה

3. לאחר שמיעת טענות הצדדים ועיון בחומר הראיות, חוששני כי אין בידי להיעתר לערר. על פי הודעת המתלונן, ביום 18.5.14 בשעה 7:30 בבוקר לערך שדדו שני אנשים את חנותו. התקליטורים המתעדים את זירת האירוע בזמנים הרלבנטיים מראים, בין היתר, את המתלונן בשעה 7:26 בבוקר הולך בשוק ולאחר מכן שני בחורים הולכים אחריו באותה דרך (תקליטור 4, מצלמה 214); אחר נראים הבחורים יוצאים בריצה מחנותו של המתלונן ואחד מהם (לפי הנטען, נאצר) נושא שקיות, ואילו המתלונן נראה נסער ומקיף אותו קהל מייד לאחר שהשניים רצו מן המקום (תקליטור 6, המקטע המסתיים ב-617). מהודעת מר משה חיים עולה, כי האדם שנראה רץ יחד עם נאצר בסרט הוא אכן העורר (ע' 2 להודעת חיים מיום 21.5.14). אשר לטענת העורר כי הגיע לשוק רק בשעה 8 בבוקר, דבריו נסתרים על-ידי מר עטיה עבד אלחאפז, שעבד בשוק באותו יום, וציין כי העורר נצפה בשוק כבר בשעה 7 (שורות 7-10, 42-44 להודעת

עבד אלחאפז מיום 26.5.14). די באלה כדי לקבוע כי ישנן ראיות לכאורה בתיק זה, גם אם נסיבתיות, העשויות לבסס את הרשעת העורר; ואילו יתר טענות העורר יתבררו, לפי הצורך בפני בית המשפט הדין בהליך העיקרי.

ט. אשר לחלופת מעצר, שירות המבחן התרשם כאמור כי ישנה רמת סבירות בינונית-גבוהה כי העורר יעבור עבירות נוספות, וכי המפקחים שהוצעו יתקשו להציב לו גבולות. לכך יש להוסיף את עברו הפלילי של העורר הכולל הרשעה בעבירות גניבה לגביה תלוי ועומד מאסר מותנה; תקיפת שוטר, גם היא בשוק מחנה יהודה, וקביעה שיפוטית לגביה כי העורר ביצע את המיוחס לו (התיק טרם הגיע לידי סיום); וכתב אישום נוסף על חבלה חמורה שהוגש ב-2013. עסקין במסוכנות הנובעת מן הנכונות לתקוף אדם קשיש מאוד. כל אלה מובילים למסקנה כי אין להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

י. אין בידי איפוא להיעתר לערר.

ניתנה היום, כ"ט בתמוז התשע"ד (27.7.2014).

ש ו פ ט